

Mathias Frost-Henriksen, 14 år, 8. klasse, Hvidovre

Vreden og Savnet

Regnen stod silende ned på battet i min hånd. Jeg tog et æble op og vejede det i hånden. Hele min krop rystede af ren vrede. Jeg kastede æblet så højt op jeg kunne, og smadrede battet imod det så det røg adskillige meter væk. Pang: vrede, Bang: Sorg, Pang: Frygt Bang: *Hvorfor...Hvorfor...Hvorfor....*Hvorfor nu, Hvorfor. Han syntes at have det fint i går aftes. Jeg forstår det ikke. Hvorfor ham...Han havde dog det her underlige udtryk i øjnene, lidt ligesom dengang hvor han skulle ha' opereret sin ene lunge ud.

Jeg var 9 år gammel. Min far havde lungekræft i venstre lunge og skulle opereres. Jeg skulle besøge ham umiddelbart efter hans operation. Jeg når kun lige at få et hurtigt glimt af min far med ledninger og slanger over alt på kroppen da jeg træder ind af døren. Jeg skynder mig ud med en følelse af ,at der ikke kommer nok blod til min hjerne. Ud af døren til stuen. Ud på gangen. Hovedet ned mellem benene. Roligt åndedræt....

Jeg tog endnu et vådt æble, kastede det igen op og smadrede battet mod det. Denne gang røg det knap så langt som det første, men smadrede i mange stykker og jeg kunne mærke æblesaften mod mit ansigt da jeg pulveriserede frugten. Måske var grunden til, at jeg ikke kunne skyde ligeså langt som før, at jeg ikke var ligeså sur, måske var det fordi jeg var i sorg og ked af det, eller også var det på grund af ,at jeg var begyndt at tænke på den tid, før min far blev syg af lungekræft.

En af de dage, hvor min mor var til møde til længere ud på aftenen. Min far lavede spaghetti i kødsovs, imens jeg lå på sofaen og så Disney sjov og ventede på maden, og kunne høre P1 radioavisen ude fra køkkenet.

Jeg tog det tredje æble op og kunne mærke, at jeg ikke havde nogen som helst form for Vrede tilbage i min krop, kun Savnet var der nu. Jeg kastede æblet fra mig ,satte mig ned på jorden og kikkede op mod regnen ,der dryppede på mit ansigt og tænkte på den gang min far var på hospice.

Vi kom og besøgte ham hver dag og han fik det meget bedre end da han bare lå derhjemme og sov hele dagen. Vi gik også forholdsvis lange ture med min far i rullestol, Gik ned og fik en is eller bare rundt i kvarteret og snakkede.

Det var i anden periode af sygdommen: lungekræften var ikke helt forsvundet. Den havde bredt sig til rygraden og gjort, at min far knapt kunne bevæge sine ben. Jeg var 14 år og kom ind i hans rum med et højlydt "Hej !" som blev besvaret med et højlydt "Hej!" så snakkede vi lidt og gik så hjem. Min far døde sidst i juli...

Jeg greb fat om battet og lagde det på min skulder, mens jeg tænkte. Så længe jeg kunne afreagere på æblerne skulle det nok gå, men hvad så når der ikke er flere æbler. Hvad gør jeg når det bliver vinter og æblerne er væk, tænkte jeg og sukkede. "Unfair!" skreg det som en sirene inde i mit hoved.

"Unfair..."

Majli Sofie Knappe, 15 år, 9. klasse, Silkeborg

Så. Nu er den her igen. Min irritation. For en kort stund følte jeg, at det hele var okay, men nu er den her igen. Min far er syg og mor langt fra min rækkevidde. Hvorfor kan vi ikke bare være en normal familie? Hvorfor skal vores liv se sådan ud?

Jeg forbander det langt væk, men jeg tør ikke snakke med nogen om det. De vil synes, jeg er unormal. Jeg har det ikke, som jeg burde. Jeg burde græde, jeg burde være knust. Det kan andre simpelthen ikke forholde sig til.

Det har stået på i ni år. I ni lange år har min far været syg af kræft. Jeg husker ikke alt, jeg husker ikke min opvækst. Jeg fortier det og gemmer det bag et mørkt slør. Jeg husker kun adskillige besøg frem og tilbage på sygehuset, kemoterapi, operationer, sorgen, fortvivlelsen og ikke mindst den evige venten. På det 'normale' liv, på at komme videre, på at få ham rask eller sågar på, at døden melder sin ankomst. Barsk lyder det, men jeg har lært at se det i øjnene. Det er ikke til at forstå, ikke engang for mig selv. Kan verden være så urimelig?

Jeg drømmer ofte om at leve et liv som alle andre, jeg forestiller mig, at de må have det skønt. Alligevel har jeg også dårlig samvittighed. Hvordan kan jeg være det bekendt at sidde her og sige, at jeg forbander det langt væk, sige jeg ville ønske, jeg var som de andre, når min far kæmper hårdt for bare at gennemføre dagen?

Der er stilhed. Han vil ikke, at vi snakker om det. Nej, det har fyldt nok i vores liv. Vi skal snakke om alt andet.

Fjernsynet kører i stuen. Det gør det hver dag. I alle mine vågne timer. Det dulmer min fars frygt for, at der skal blive for stille, for at stilheden skal kalde på alle tanker, og at han så skal falde hen i spekulationer om sin sygdom. Han vil gemme det væk og se det positive. Forståeligt nok i hans situation, når det har præget hans liv de seneste mange år, men jeg kan se lige gennem ham. Jeg kender min far. Stor og stærk, meget stærkere end døden. Dog alligevel ikke udødelig, selv om han næsten har bevist det mange gange på disse ni år. Men ikke endnu. Nej, den må ikke vinde, døden.

Jeg savner nogle minder. Forsøger at genkalde mig nogle gode stunder med min far, inden det er for sent at få nogle nye. Hvor bliver de af de dejlige tider?

Jeg griber mit fotoalbum. Der må da for pokker være nogle gode minder. Nogle fotografier af vores hyggelige stunder.

Første kapitel - Jul. En travl men også følelsesfyldt tid, hvor hygge står øverst på listen. Men nej, den minder mig om den juleaften, hvor far var på sygehuset. Vi besøgte ham og min mor derude, men holdt aftenen sammen - mine søskende og jeg. Mor var med som gæst få timer til maden, og så var hun hos far igen.

Mon far når at fejre jul med os næste gang? Måske. Måske ikke.

Uvisheden er det værste...

Benedicte Seit Klingenberg Jespersen, 15 år, 9. klasse, Valby

Der var ikke noget flag på kisten eller nogen stor parade for ham, selvom jeg synes, det ville have været det mest retfærdige. For den dag min onkel døde, døde min helt også.

Jeg kan kun huske brøkdele af min barndom, men jeg kan huske, når min mor og far skændtes. Min far var arbejdsløs dengang og måske var det derfor, de råbte meget af hinanden. Tit gemte jeg mig eller græd. Tiggede dem om at holde op og blive venner. Når min onkel var der, var der fred. Ingen skænderier. Han var altid sjov.

- *Kan du fløjte med et jordbær i munden.* Han udfordrede mig, for selv at sikre sig et par røde jordbær den uge i sommerhuset.

Han døde dagen efter sin fødselsdag. Jeg havde det, som om hele min verden ramlede sammen. Det var første gang, jeg havde haft døden så tæt inde på livet. Jeg må have været ni eller yngre. Min far kom ind i stuen og fortalte det. Jeg var sammen med en ven. Jeg græd over for ham. Det var en af de sidste gange, jeg kunne græde over for andre.

Turen i toget til Jylland var underlig. De mørke fyrretræssilhuetter gled forbi den matte rude og solen farvede dem rødlige. Jeg ville have elsket turen, ville syntes det havde været et eventyr, hvis det ikke var fordi, vi skulle sige farvel. Nu var du væk og der var ikke flere kram fra dig. Jeg vidste, at nu ville jeg ikke længere have en tæt tilknytning til nogen i min familie. Jeg kunne ikke lide nogen af dem. Dem fra min mors familie, for at være mere præcis. I særdeleshed min gudmor.

Jeg kan stadig ikke lide hende. Hendes frikadeller havde altid for meget løg i og der var noget ved hende, noget jeg stadig ikke kan sætte en finger på. Nu hvor hun har fået børnebørn, er jeg bare til overs.

- *Gid du ville komme og holde mig med selskab ved de ensomme familiesammenkomster.*

Da hverdagen meldte sig igen, græd jeg meget. Især i skolen. Jeg blev mobbet og følte mig ensom. Jeg hørte ikke til hos pigerne, for jeg var drenget, men drengene ville ikke have 'pige-lus'. Jeg husker den dag, hvor jeg græd igen, og fortalte de andre, at det var fordi han var væk.

- *Ikke den døde onkel igen, hørte jeg en sige.*

Jeg holdt op med at græde. Og nu kan jeg ikke græde. Ikke overfor andre. Lige meget om jeg tænker på det mest smertefulde minde, kan jeg ikke. Jeg kniber øjnene desperat sammen og tager en dyb indånding, men tårerne løber ikke. Igen. Og igen og igen, har jeg prøvet, men jeg kan ikke.

- *Onkel, tror du man kan miste evnen til at græde?*